

Feelgood filmtips

Bij de feestdagen horen fijne films. Arts en Auto selecteerde acht *feelgood must-sees*, die niet direct voor de hand liggen.

Wie op tijd voor de feestdagen thuis wil zijn, moet niet eerst in een sneeuwstorm belanden. Zeker in het noorden van de Verenigde Staten is dit risico altijd aanwezig. Over wat er dan kan gebeuren, verhaalt **Planes, Trains & Automobiles**, een hilarische komedie en roadmovie uit 1987 alweer. Met een hoofdrol voor Steve Martin als eerzaam vader die, terugkerend van een zakenreis, gewoon weer zo snel mogelijk bij zijn gezin wil zijn, in dit geval op tijd voor Thanksgiving. Maar met de echte glansrol voor John Candy, als goedbedoelende maar onmogelijke, niet-te-lozen 'medepassagier from

hell'. Op een eindeloze reis vol steeds weer nieuwe hindernissen, omwegen, vertragingen en tegenslag. Met op het eind een onverwacht-sentimentele wending die goed past bij een mooi kerstgevoel.

Niet lang na het maken van **Enough Said** (2013) overleed James Gandolfini, vooral bekend natuurlijk als 'Tony Soprano'. In deze film staat tegenover hem Julia Louis-Dreyfus, beter bekend als 'Elaine uit *Seinfeld*', in een warm verhaal van liefde-op-intussen-al-gevorderde-

leeftijd. Twee mensen die het in het leven niet gemakkelijk hebben, vinden elkaar. Dit gaat natuurlijk niet meteen vanzelf, en niet zonder hobbels en complicaties, Maar dat hoort nu eenmaal bij een goed en vooral eerlijk en authentiek scenario. Met twee acteurs die we in de eerste plaats van populaire tv-series kennen, maar die hier laten zien dat ze ook in een bioscoopfilm geweldig tot hun recht komen. We zullen hem missen, James Gandolfini.

Krijgen ze elkaar nou, of lukt dat onverhoopt toch niet? **Next Stop Wonderland** (1998) brengt een originele variant op dit eeuwenoude

thema: de man en vrouw om wie het gaat, ontmoeten elkaar pas helemaal op het eind. Waarbij wij als kijkers wél al anderhalf uur in spanning hebben zitten meeleven en duimen. Met als bonus een hoop mooie opnamen van een winters Boston. Plus een opmerkelijke bijrol, als behoorlijk gestoorde ex-vriend, voor een nog jonge Philip Seymour Hoffman. Ook hij is intussen overleden, afgelopen voorjaar, en ook hij zal erg worden gemist. En o ja: de 'zij' in deze warme romantische komedie is niet alleen een verpleegkundige, maar wordt ook nog gespeeld door Hope Davis. En ook dat betekent doorgaans: goeie film, vooral zien.

Bij mooie feestdagen hoort natuurlijk ook bijzonder eten, en bij het zelf bereiden daarvan kan **Julie & Julia** (2009) enorm inspireren. Het is het waargebeurde verhaal van Julia Child (1912-2004), de vrouw die in de jaren zestig van de afgelopen eeuw als eerste een bestseller-kook-

boek schreef, *Mastering the Art of French Cooking*, dat Amerika liet kennismaken met de Franse keuken. In deze biopic, met een prachtige hoofdrol voor Meryl Streep, volgen we Child in haar soms enerverende loopbaan, met best ook veel tegenslagen, die haar uiteindelijk tot een populaire en invloedrijke televisiepersoonlijkheid zou maken. In een subplot volgen we een jonge vrouw van nu, een New Yorkse schrijfster, gespeeld door Amy Adams, die zich heeft voorgenomen om alle recepten uit Childs standaardwerk zelf uit te proberen. Dus behalve leuk nog leerzaam ook.

Langs deels dezelfde lijn maar toch ook heel anders: hoe P.L. Travers, de van geboorte Australische bedenker en schrijfster van de Mary Poppins-boeken, door niemand minder dan Walt Disney zelf werd overgehaald om akkoord te gaan met een Hollywoodverfilming van haar creatie. Vooral, maar zeker niet alléén, de moeite waard voor iedereen die ooit, als volwassene of als

kind, die mega-blockbuster uit 1964 zelf zag, met Julie Andrews in de hoofdrol. Rode draad in **Saving Mr. Banks** (2013) is de diepe weezin van Travers, gespeeld door Emma Thompson, om het door haar bedachte Poppins-personage, vol autobiografische wortels in een behoorlijk dramatische jeugd, zo maar door Hollywood als musical te laten vercommercialiseren. Maar ze heeft het geld nodig, én vindt in Disney (prachtrol van Tom Hanks) een man die uiteindelijk zelfs zij, met al haar eigenzinnigheid, strengheid en excentriciteit, niet kan weerstaan.

Jack Black is gek van rockmuziek. Zelf is hij ook een soort van rockmuzikant, zij het in een wat cabareteske variant, met zijn eigen band Tenacious D. Hij speelde al een mooie (bij)rol in het vinyl-retro-sentiment-drama *High Fidelity* uit 2000, maar gaat voor zijn doen pas écht los als hoofdrolspeler in **The School of Rock** (2003). Onwaarschijnlijk is het verhaal natuurlijk wel: een hopeloos onsuccesvolle aspirant-rockster neemt een bijbaantje als leraar op een middelbare school. En haalt zich vervolgens in zijn hoofd dat wat hem met zijn eigen band maar niet lukt, misschien wél kan met een paar van zijn muzikaal talentvolle leerlingen, als die onder zijn bezielende en

inspirerende leiding eens wat gitaren leren bespelen... Natuurlijk mag de schoolleiding hier allemaal niks van weten, wat garant staat voor maar een van de running gags die deze variant op het genre 'rockfilm' zo'n eigen karakter geeft. Met hier en daar best goeie muziek.

Het is een thema dat nooit zal vervelen: iemand die in de loop van een verhaal, aanvankelijk tegen alle verwachting in, een echt méns met ook een goed hart blijkt. **Les Femmes du 6ème étage** (2010) speelt in Parijs in 1962. Hoofdrolspeler Jean-Louis is een op-en-top benepen 'bourgeois'-type, van beroep beurshandelaar, wonend in een mooi appartement dat hij erfde van zijn vader. Een typische representant van een vóór alles aan zichzelf denkende, geprivilegieerde sociale klasse. Totdat hem de ogen opengaan voor hoe geleefd wordt op de bovenste verdiepingen van al die mooie appartementsgebouwen. Daar woont het bedienend personeel, in die tijd steeds meer vrouwen uit Spanje, in vaak primitieve en soms mensonterende omstandigheden. Ook de liefde doet

zich hier gelden, maar in de eerste plaats is deze film toch een realistisch moraalsprookje dat een optimistisch gevoel achterlaat.

Het is intussen een vertrouwd thema, vooral groot gemaakt in Engeland, denk maar aan *The Full Monty* uit 1997. De onstuitbare opmars van de moderne tijd die de ene na de andere oude bedrijfstak ondergraaft. Automatisering, productie die naar Azië verhuist – complete tradities die verdwijnen. Wat hiermee verloren gaat, is niet alleen ambachtelijk vakmanschap, maar ook het warme 'community'-bestaan van een trotse en hechte 'working class'. Maar heel soms blijkt er iets te redden – in elk geval in **Kinky Boots** (2005), een verhaal over het (blijven) maken van mooie schoenen zonder de concessies van massaproductie. Misschien wel wat erg romantisch en rooskleurig voorgesteld. Maar tegelijk met een eigentijdse draai die iedereen die raar opkijkt van travestie, nog wat wenkbrauwen zal doen fronsen.